

SLADKÝ ŽIVOT

Susan Stephensová

Safírový
emír

 HARLEQUIN®

SUSAN STEPHENSOVÁ

SAFÍROVÝ EMÍR

PŘEKLAD

JANA ŠINDELKOVÁ

Milá čtenářko,

tak máme za sebou další společný rok. Myslím – a hlavně doufám –, že to byl divný rok. Důraz dávám na to slovo „byl“, protože pevně věřím, že po tom, co jsme si v tom roce 2020 všichni prožili, snad zase vysvitne sluníčko (obrazně i doslova) a budou na nás čekat lepší časy.

Snad Vám nevzaly všechny ty karantény, epidemie a ekonomická opatření, která nás všechny postihla, chuť oslavit Vánoce a přivítat nový rok. Samozřejmě nevím, teď, v době, kdy píšu tyto řádky, jaké svátky budou, ale jak už jsem napsal v úvodu, doufám, že předznamenají příjemnější dobu.

A i kdyby (ale to snad ani nesmím přivolávat!) ne, zůstává tady jedna jistota. A tou je láska. Ne nemyslím tím teď své knihy plné lásky, i když budu pochopitelně rád, když Vám zprostředkují aspoň kousek radosti. Myslím tím tu opravdovou každodenní lásku, s kterou lze překonat všechno.

Takže...

... s láskou

Váš Harlequin

Susan Stephensová

SAFÍROVÝ EMÍR

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
Pregnant by the Desert King

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2018

Překlad:
Jana Šindelková

Odpovědný redaktor:
Jiří Chodil

© 2018 by Susan Stephens
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2020
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život DUO jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

HarperCollins Polska sp. z o.o.
02-516 Warszawa, ul. Starościańska 1B lokal 24-25

Elektronické formáty: Katarzyna Rek / Woblink, Poland

ISBN 978-83-276-5354-3 (EPUB)
ISBN 978-83-276-5355-0 (MOBI)
ISBN 978-83-276-5356-7 (PDF)

PROLOG

Dnes...

Když z kuchyně vyšla žena v rudých šatech, Tádžův svět se otřásl v základech.

„Promiňte,“ překvapil svého velvyslance v Londýně a vstal.

„Samozřejmě, Výsosti...“ zvedal se tělnatý velvyslanec rychle, aby se uklonil svému vládci a zaměstnavateli, emírovi z Qalaly, to už ale Tádž, výjimečně nápadný muž, opouštěl stůl, u kterého inkognito obědval, a přecházel přes místnost.

Mladá žena si uvědomila jeho přítomnost, obrátila se tváří k němu a viditelně zbledla, jako by spatřila ducha.

PRVNÍ KAPITOLA

Před třemi měsíci...

V kavárničce vedle čistírny, v níž pracovala, se Lucy nikdy nic mimořádného nepříhodilo, třebaže sem často chodila během přestávky na oběd. Teď ale čekala u pultu vedle goliáše s rameny, na nichž by dokázal odnést vola, a ani ji neudivovalo, že jí tak tluče srdce. Byl silný a opálený, husté tmavé vlasy se mu vlnily na krku a vzbuzovaly v ní fyzickou touhu. Krátké obnošené sako zdůrazňovalo pevné pozadí a dlouhé štíhlé nohy. Byl tak velký, že si poprvé v životě připadala drobnou. Četla diety v časopisech, vždycky chtěla zhubnout. A taky to udělá, jen co ze světa zmizí čokoláda.

„Dám vám přednost.“

Téměř omdlela, když se k ní otočil.

„Mluvíte se mnou?“ vyslovila dříve, než dokázala znovu zapnout mozek. Nesmyslná otázka, protože upíral tmavý pohled přímo do jejích očí. Nikdy ji ničím pohled tak nevzrušil. Měl nádherné oči.

„Prosím...?“

Škubla sebou, když uslyšela servírku, posunula se směrem k ní a zakopla.

„Nechcete se už posadit?“ zeptal se jí pobaveně. Hluboký chraplavý hlas s cizím přízvukem a jeho velké ruce ji zbavovaly schopnosti myslet.

„Běžte,“ vyzval ji a vytrhl ji tak ze strnulosti. „Přinesu pití, můžete si vybrat stůl.“

Konečně našla slova. „Známe se?“

„Pochybuji,“ odvětil a díval se na ni z výšky. „Kávu? Čaj? Čokoládu? Něco k jídlu?“

Lidé se k nim začínali obracet. Někteří Lucy poznali a usmáli se na ni. Nechtěla budit pozornost. Byla tady doma. A nechtěla ani ustoupit a mlčky mu tak přiznat, že se ho bojí. *Kdo jen to může být?* napadlo ji. Vlastně by to mohla zjistit. „Kávu, prosím... děkuji. Dvojitou, s odtučněným mlékem, prosím.“

Když se otočil, aby objednal, zaposlouchala se do bzučení hlasů v kavárně a měla dojem, že s ním nějak souvisí. Měla by vědět, kdo to je? Nepoznala celebritu? Asi by měla pravidelněji číst noviny. Možná se stavoval i v čistírně, když pracovala vzadu – na takovou tvář se určitě nedalo jen tak zapomenout. Byl silný a opálený, mohl by být námořník, ale jeho panovačné způsoby ani nákladně prosté oblečení tomu nenasvědčovaly.

„Prosím,“ připomněl jí, zatímco sám čekal, až bude hotová káva. „Ten stůl,“ zopakoval. „Moc jich tu není volných, běžte nějaký zabrat.“

„Ano, pane,“ zasalutovala mu ironicky a zároveň si uvědomila jeho vůni.

Vydala se vybrat stůl, třebaže ji dominantní muži nijak nepřitahovali. Tenhle se ale ihned vykoupil vřelým úsměvem tmavých očí. Nejspíš toho okouzujícího úsměvu používal dost často, ale tohle byla rušná kavárna, a jí se nemohlo nic stát. Může s ním přece strávit trochu času. Kolegyně v práci si vždycky stěžovaly, že se jim nikdy neděje nic neobyčejného, tak aspoň bude mít co vyprávět, až se vrátí do čistírny.

Schovávala se už dost dlouho.

V myslí se jí objevila nevíтанá vzpomínka, při níž se nedokázala nezachvět. Na surového otčima se zapomenout nedalo. Druhý manžel její matky řídil zločinecký gang nelítostných zlodějí. Díkybohu skončil ve vězení, kam už dávno patřil. Lucy ale stejně odešla z domova, protože na ni matka naléhala, aby se zbavila stále nepříjemnější pozornosti někdejších kolegů svého otčima. Byla ráda, že v King's Dock našla přátele.

Všimla si několika z nich a obrátila svou pozornost k neznámému. Zaplatil nejen jejich objednávku, ale i čaj, který si objednal jakýsi starší pár. A teď už jen vylézt na strom pro zatoulanou kočku, napadlo ji s úsměvem, zatímco k ní kráčel. Musí přestat být tak nedůvěřivá k mužům. Nejsou všichni zlí.

„Něco není v pořádku?“ zeptal se jí.

„Ale ne,“ odpověděla mu a uvědomovala si, jakou budí pozornost. Stejně jako její otčím byl vysoký a silný, ale tam jejich podoba končila. Její otčím byl nelítostný a hrubý, a chováním ho tenhle muž nijak nepřipomínal. Pokud byly oči zrcadlem duše, v těch jeho se rozhodně neodrážela zloba.

Jen horkost, uvědomila si pobaveně a vzrušeně, když jí pokynul, aby se posadila. „Nebo tu zůstaneme stát, aby se nedalo projít?“

Když pozvedl ebenové obočí a usmál se na ni, nedokázala nezareagovat. Její otčím ji nezlomil docela.

„Posadíte se ke mně?“ pozvala ho nakonec.

Museli posunout stůl, aby se k němu vůbec vešel. Byl obrovský, přitom ona nebyla nijak drobná. Připustila si, že je možná na lovu, a ona jeho nejnovějším cílem, ale šálek kávy přece neznamená žádné nebezpečí. Lidé ji tu znají, může kdykoli odejít.

Dnešek se vydařil, usoudil Tádž s pohledem na

oblé křivky ženy sedící naproti němu, které ani zimní oblečení nedokázalo zakrýt. Ale nezaujala jen jeho mužské instinkty, nýbrž i jeho mysl svou přirozeností a nestrojeností. Byla to vítaná změna po ženách, jež se kolem něj obyčejně točily s nadějí na získání postavení manželky, anebo přinejmenším přítelkyně.

Procházel se po nábřeží a trávil nečinně čas před večírkem u svého přítele šejka Chálida na jeho jachtě *Safír*. Vyhnul se pro dnešek pozornosti, kterou nevyhnutelně budil jeho titul emíra z Qalaly, a vmísil se do davu, jako by byl obyčejným návštěvníkem drahé maríny. Bylo příjemné zbavit se tlaku celebrity. A trávit čas se ženou, která zřejmě vůbec netušila, kdo je, pro něj bylo příjemnou změnou. Skutečnost, že by jí to zřejmě bylo jedno, i kdyby to věděla, ho vlastně těšila ještě víc. Chtěl strávit na *Safíru* noc, a cizí postel vždycky méně studí s příjemnou společností vedle sebe.

Anebo pod sebou.

„Je všechno v pořádku?“ zeptala se. „Budíte zřejmě pozornost. Měla bych vás znát?“

„Mhm. A abych odpověděl na otázku, je to výborné.“

„Neodpověděl jste mi na otázku,“ upozornila ho.

„Ne, vlastně ne,“ uznal.

Rozhostilo se mezi nimi napjaté ticho.

Vnímal ji šestým smyslem už dříve, než ji doopravdy uviděl. Měl smysly vždycky vyladěné na ženy, a ona ho zaujala okamžitě, tím svým skřítkovským výrazem i plnou postavou. A neměla z něj hrůzu ani v nejmenším, a to jí ještě dodávalo na přitažlivosti. Pokud šlo o výšku, sahala mu sotva po ramena, a navíc byla o dost mladší než on, ale zřejmě byla osobnost.

„Chutná vám?“ otázal se jí z nedostatku lepšího tématu na kávu a přerušil tak ticho.

„Je výborná,“ ozvala se a zadívala se mu do očí, až se začervenala.

Jako vládce jednoho z nejbohatších safírových států se přirozeně téměř denně setkával s velkým množstvím žen, ale nikdy si je nezapamatoval nadlouho. A zatím žádná ho nezačala tak okamžitě přitahovat. Odhadoval už její tělo pod oblečením. Levný rozepnutý kabát odhaloval bavlněný svetr. Byl by ji rád oblékl do něčeho mnohem jemnějšího. A zatoužil líbat tu tvář, dlouho, po celou dobu, než ji přivede k vyvrcholení.

„Nebylo třeba,“ ozvala se, když požádal servírku, aby jim přinesla další kávu.

„Ale já jsem vážně chtěl,“ zadíval se do očí on jí.

„Vy vždycky dostanete, co chcete?“

„Většinou,“ souhlasil.

Stačilo, aby pozvedl obočí, a pochopila.

„Lucy,“ řekla. „Lucy Gillinghamová.“

Její jméno mu nic neříkalo, ale zapamatoval si ho, aby ji mohl prověřit jeho bezpečnostní tým.

„Opatrně,“ upozornil ji, když se chtěla napít. „Je to horké.“

„Já ale jsem opatrná,“ ujistila ho s rozhodným pohledem, který ho nenechal na pochybách, že nepatří k hračkám mezi ženami.

Ty její jasně zelené oči upřené do jeho. Výrazné oči orámované tmavými řasami dodávaly kočičí výraz už tak přitažlivému celku.

„Promiňte,“ odtáhla se, a znovu se začervenala, když se ho dotkla kolenem.

„Nevadí,“ natáhl dlouhé nohy mezi její, aniž by se jí dotýkal, ale začervenala se sytěji, protože si ho začala fyzicky být velmi vědoma. „Jste v přístavu nový,“ pokusila se o něm opět něco dozvědět.

„Dala byste si ještě kávu?“

„Ano, prosím.“ Otočil se znovu k servírce a ona si představila pláž a ledovou čokoládu a citronový sorbet. A tohohle muže a milování s ním, o kterém ale zatím neměla nejmenší představu, jak by mohlo doopravdy vypadat.

„Něco není v pořádku?“ zeptal se, protože nepřehlédnul, že se zamračila.

„Ano. Není. Já jsem se vám představila. Zatímco vy máte co skrývat?“

Rozesmál se a tvář se mu prosvětliila. Slovo přitažlivá už se k té tváři s bělostnými zuby nehodilo. Bujná? Uvědomovala si vlastní bradavky, aniž by se na ně podíval. Byla mu dost blízko, aby cítila jeho mentolový dech, a aby si všimla, že není oholený, a byl tak svůdný s těma pálicíma černýma očima.

„Jmenuju se Tádž,“ představil se jí.

„Aha, jako Tádž Mahal,“ řekla s úlevou.

„Vlastně ano,“ souhlasil.

„Aha.“ Znovu se začervenala.

„Asi se vám to stává pořád.“

„Občas,“ připustil.

Do tváře se mu vrátil ten neskutečný úsměv, ale ona se pokusila ovládnout. Se svými tmavými vlasy kolem výrazných lícních kostí by přivedl Michelangelo k šílenství, usoudila v duchu. A zřejmě je na obdiv zvyklý, a ona byla rozhodnuta k tomu nepřispívat, i když se jí zoufale nedařilo přestat myslet na to, jaký by byl pocit, mít jeho strniště na vlastní nahé kůži. Představila si, jak se mu vzdává, a zavrtěla se.

„Tádž,“ zopakovala, aby se vrátila do skutečnosti. „Hezké.“

Dosud ji s mírným pobavením pozoroval, a myslí mu proletěla myšlenka na její tělo pokryté čokoládou, kterou by z něho slízal. „Dobře, Tádži, tak teď vím, jak se jmenujete, ale nevím, co děláte.“

„Ano. To nevíte,“ potvrdil.

„Opatrný,“ poznamenala a přimhouřila oči. „Jsem skutečně zvědavá.“

„A já jsem skutečně opatrný,“ opáčil vesele, jako by se znali už tisíc let.

Rozesmáli se zároveň.

„Takže?“ trvala na otázce, šálek s kávou u rtů.

„Takže co? Co chcete vědět?“

„Co takhle všechno?“ zeptala se.

„Nemáme čas.“

„Mám se něčeho obávat, když jste tak vyhýbavý?“

„Tady?“ rozhlédl se kolem sebe. „Nejspíš ne.“

Až později, napadlo ji, ale nevyslovila to. Zahnila tu myšlenku. Žádné později nebude. „Tak co vás přivádí do King's Dock?“

„Přátelé a obchod,“ odvětil.

„Zajímavé.“

„Ani ne,“ opřel se v židli dozadu. „King's Dock je pohodlné místo, nic víc za tím není.“ A znovu pozvedl obočí v krásné tváři, jako by jí chtěl naznačit, že by se měla vyvarovat dalších otázek.

„Asi už vás zdržuju,“ uzavřela a natáhla se pro kabelku.

„Ale vůbec ne,“ nesouhlasil s ní stále stejně uvolněně, a nepřestával ji pozorovat jako šelma prohlížející si svou příští kořist.

Dívala se mu do očí a páteří jí prochvívalo vzrušení. Užívá si to, napadlo ji. Ale vždyť ona vlastně taky. A dokonce mnohem víc, než by pro ni bylo rozumné. Proč se tenhle neobyčejný muž objevil v jejím tak obyčejném dni? Musí být rozhodnější.

„Usadil jste mě tady, a vnutil jste mi kávu, tak teď za potěšení z mojí společnosti budete muset zaplatit. Informacemi.“

„Myslíte?“ Málo žen ho tak zaujalo. Byla opravdu

neústupná a zábavná. „Nedostanete to ze mě,“ varoval ji, když se zatvářila zklamaně.

„Proč ne?“ zeptala se ho znovu. „Je to tak velké tajemství? Nesmíte to prozradit? Možná jste tajný agent?“ zamyslela se.

„A možná jsem jen muž, co pije kávu a stará se jen o sebe...“

„Nuda. To moje verze je lepší.“

„Pracuju v bezpečnosti,“ řekl nakonec. Vlastně to byla pravda. Jedna z mnoha jeho společností odpovídala za bezpečnost některých nejprominentnějších lidí planety. A jako pro vládce bylo v jeho zájmu, aby pro něj pracovali ti nejlepší.

„Aha.“ Lucy se zdála spokojená. „To dává smysl.“

„Co?“

„Ta vaše vyhybavost,“ vysvětlila. „Zřejmě v bezpečnosti jednoho z těch tlustých potentátů na velké jachtě.“ Ukázala bradou k oknu, za nímž kotvily nádherné lodi pod ocelově šedou oblohou. „Jaké to je, pracovat pro někoho tak bohatého?“

Její naivita byla sice neodolatelná, ale její nevinost ho něčím přiměla jí říci pravdu, nebo alespoň částečnou pravdu. „Vlastně jsem jeden z nich.“

„Jeden z těch velkých tlustých bohatých lidí?“ nepochopila, co jí sděluje, a zamračila se nad tím tak, až ho to rozesmálo.

„Velké jsou spíš ty jachty.“

„Mluvíte vážně?“ změnila tón.

„Váš výraz mi vůbec nelichotí,“ poznamenal.

„No, to je mi líto,“ řekla, „ale nemůžu změnit to, jak vypadám.“

„Díváte se na mě teď jinak, protože mám peníze?“

Znovu se zamračila. „Nemám na vás ještě názor,“ řekla upřímně. „Neznám vás dost.“

On na peníze citlivý byl. Jeho strýc promrhal

qalalské bohatství, státní pokladna byla prázdná, když Tádž nastoupil na trůn. Tádž vybudoval zbankrotovanou zemi krok za krokem. Ale i tehdy, kdy vůbec nic nevypadalo ani trochu nadějně, žádala rodina, s jejíž dcerou byl zasnoubený od narození, aby si ji okamžitě vzal. Stálo ho královské výkupné, aby se toho závazku zbavil. A tahle zkušenost v něm zanechala hrůzu z dohodnutých sňatků a přesvědčení, že milenka je mnohem lepší možností než manželka. Jednoho dne se bude muset oženit, aby Qalala měla ústavního dědice, ale zatím s tím nebude pospíchat. A myšlenka na milenku ho právě zaujala s novou silou.

DRUHÁ KAPITOLA

„Pokud to tolik vynáší...“ Uvažoval, s čím přijde, zatímco Lucy ho pobaveně pozorovala. „Mohla bych vás požádat o půjčku?“

Uvědomoval si, že žertuje, a přece se napjal při myšlence, že by mohla být jako všechny ostatní. „Jen deset liber do výplaty?“ pokračovala, ale pak už nedokázala přemoci smích a znovu se opřela v židli. „Měl byste se vidět.“

Jeho tvář byla bez výrazu. „Tentokrát vám to prodje.“

„To znamená, že bude nějaké příště?“

Je rychlá, napadlo ho, než stačila dodat: „To je dost troufalé, ne? Jak víte, že bych vás vůbec chtěla ještě vidět?“

Vnímal především vlastní bedra a všechno mezi nimi, když jí odpovídal: „Jenom to předpokládám.“

Položila si bradu do dlaně a podívala se na něj tak, že zatoužil, aby byl ve volném hábitu namísto v úzkých džínsech.

„Určitě se obejdete bez mizerných deseti liber?“

Natáhl se pro peněženku.

„Ani to nezkoušejte,“ varovala ho.

„Nemůžu zaplatit ty kávy?“

„*Touché*,“ přijala to. „Jen tohle si zapamatujte, pane od bezpečnosti. Nestojím o vaše peníze.“